

Պանիում — Թիվ ութ

Երրորդ գծի ակնարկը

Jeff Pippenger

2025-03-17

Սելևկոս III Կերավնոսը կարճ ժամանակ իշխեց որպես թագավոր՝ մ.թ.ա. 226-ից մինչև 223 թվականը, նախքան սպանվելը կամ խորհրդավոր հանգամանքներում մահանալը: Սելևկոս III-ը Անտիոքոս III-ի անմիջական նախորդն էր: Այդ երկու եղբայրները ներկայացնում են տասներորդ համարի «որդիներին», և նրանք ներկայացնում են Ռեյզանին և Բուշին 1989 թվականին:

Բայց նրա որդիները պիտի գրգռվեն և պիտի հավաքեն մեծ զորքերի բազմություն. և մեկը պիտի անպայման գա, հորդի պես հեղեղի և անցնի. ապա նա պիտի վերադառնա և պիտի գրգռվի մինչև իսկ իր ամրոցը: Դանիել 11:10:

Տասներորդ համարը երրորդ տողն է, և այն ներկայացնում է «վերջի ժամանակը» 1989 թվականին: Այն կապվում է տասնմեկերորդ գլխի քառասուներորդ համարի և Եսայիա ութերորդ գլխի ութերորդ համարի հետ: Այս երեք համարների փոխադարձ կապը ցույց է տալիս, որ տասնմեկերորդ համարը ներկայացնում է ներկայիս ուկրաինական պատերազմը, որտեղ Պուտինն ու Ջելենսկին այն հակառակորդներն են, որոնք ներկայացված են Ռաֆիայի ճակատամարտում՝ շարադրված տասնմեկերորդ համարում: Տասներկուերորդ համարը ցույց է տալիս ուկրաինական պատերազմի հետևանքները և Պուտինի ճակատագիրը: Տասներեքերորդից մինչև տասնհինգերորդ համարները Պանիումի ճակատամարտն են:

Տասներորդ համարի թեման «վերջի ժամանակն» է, և «վերջի ժամանակին» ճշմարտության կնքագերծման հետ կապված սկզբունքներին համահունչ՝ այդ համարը, թեև ընդամենը մեկ համար է, իր մեջ ներկայացնում է մարգարեական բազմաթիվ գծեր: Տասներորդ համարը նույնացնում է քառասուներորդ համարի ծածուկ պատմության սկիզբը, որը նշանավորում է երրորդ հրեշտակի շարժման և հարյուր քառասունչորս հազարի կնքման սկիզբը:

Այս համարը կապում է Ղևտական քսանվեցերորդ գլխի յոթ ժամանակները, ինչպես դրանք նույնացված են Եսայիայի յոթերորդ գլխում սկսվող տեսիլքում: Այդ կապը նշանավորում է աստվածության միավորումը մարդկության հետ, ինչը հանդիսանում է աստվածապաշտության խորհրդի ավարտը յոթերորդ փողի հնչման ժամանակ, որը Իսլամի երրորդ վայն է:

Այս համարը 1989 թվականը նշում է որպես վախճանի ժամանակ, և Ղևտական քսանվեցերորդ գլխի յոթ ժամանակների հետ ունեցած կապով ներառում է Վիլյամ Միլլերի հիմնարար ճշմարտությունը և 1863 թվականի ապստամբությունը: Համարը սկսում է քառասուներորդ համարի թաքնված պատմությունը: Ուստի այն էական բաղադրիչ է գիտելիքի ավելացման, որ հասնում է վախճանի ժամանակին՝ 1989

թվականին, և սկսում է արտաքին իրադարձությունների մարգարեական պատկերավորումը, որոնք կազմում են քառասուններորդ համարի թաքնված պատմությունը, և յոթ ժամանակների հետ իր կապի միջոցով նաև նույնացնում է ներքին իրադարձությունները 1989 թվականի և կիրակնօրյա օրենքի միջև եղած պատմության մեջ:

Տասը թիվը փորձության խորհրդանիշ է, և այս համարների կապը Եսայիայի յոթերորդ գլխի տեսիլքի հետ շեշտադրում է ճշմարտությունը հասկանալու կարևորությունը:

Որովհետև Ասորիքի գլուխը Դամասկոսն է, և Դամասկոսի գլուխը՝ Ռասինը. և վաթսունհինգ տարվա ընթացքում Եփրեմը պիտի կոտրվի, որպեսզի այլևս ժողովուրդ չլինի: Եվ Եփրեմի գլուխը Սամարիան է, և Սամարիայի գլուխը՝ Ռեմալիայի որդին: Եթե չհավատաք, անշուշտ չեք հաստատվի: Եսայիա 7:8, 9.

Դուք չեք հաստատվի, եթե չհավատաք, որ «գլուխը» ներկայացնում է մայրաքաղաք (Սամարիա և Դամասկոս) և թագավոր (Ռեցին և Ռեմալիայի որդի Փեկահ): Եթե չհասկանաք այդ երեք փոխարինելի խորհրդանիշները, Եսայիայի ութերորդ գլխի ութերորդ համարի համատեքստում (որը նույն տեսիլքն է, ինչ յոթերորդ գլուխը), ապա չեք կարողանա տասնմեկից մինչև տասնհինգերորդ համարներում Պուտինին և Ռուսաստանին ճանաչել որպես հարավի թագավոր:

Ուստի ահա Տերը նրանց վրայ պիտի բարձրացնի գետի ջրերը՝ հզոր եւ առատ, այսինքն՝ Ասորեստանի թագաւորին եւ նրա ամբողջ փառքը. եւ նա պիտի բարձրանայ իր բոլոր հունների վրայով ու յորդի իր բոլոր ափերից. եւ նա պիտի անցնի Յուդայի միջով, պիտի յորդի ու անցնի, պիտի հասնի մինչեւ պարանոցը, եւ նրա թեւերի տարածումը պիտի լցնի քո երկրի լայնութիւնը, ո՛վ Էմմանուէլ: Եսայիա 8:7, 8.

Տասներորդ համարի թեման երեքափուլ փորձության գործընթացն է, որը սկսվում է վախճանի ժամանակ և տանում է դեպի փորձաշրջանի ավարտը՝ Կիրակնօրյա օրենքի ժամանակ:

Եվ նա ասաց. «Գնա՛ք քո ճանապարհով, Դանիէ՛լ, որովհետև այս խոսքերը փակված և կնքված են մինչև վախճանի ժամանակը: Շատերը պիտի մաքրվեն, պիտի սպիտականան և պիտի փորձվեն. բայց ամբարիշտները պիտի ամբարշտանան, և ամբարիշտներից ոչ մեկը պիտի չհասկանա, իսկ իմաստունները պիտի հասկանան»: Դանիէլ 12:9, 10.

«Վախճանի ժամանակ» Դանիելի գիրքը «բացվում է», և սկսվում է եռաստիճան փորձության մի ընթացք, որը ներկայացված է «մաքրվեն, և սպիտականան, և փորձվեն» արտահայտությամբ: «Իմաստունները» հասկանում են, իսկ «ամբարիշտները» չեն հասկանում: Նրանց չհասկանալը, ինչպես նաև յուրի պակասը տասը կույսերի առակում, պատճառ է դառնում, որ նրանք կործանվեն:

Իմ ժողովուրդը կորչում է գիտության պակասից. որովհետև դու մերժեցիր գիտությունը, Ես էլ քեզ պիտի մերժեմ, որպեսզի Ինձ համար քահանա չլինես. քանի

որ մոռացար քո Աստծու օրենքը, Ես էլ պիտի մոռանամ քո որդիներին: Ովսեե 4:6.

«Իմ ժողովուրդը» բառերը նշանակում են ուխտի ժողովուրդ, և այս ուխտի ժողովուրդը պիտի մերժվի ու կործանվի «գիտության պակասի» պատճառով: Միացյալ Նահանգներում կիրականորա օրենքը այն սահմանանիշն է, որտեղ բաները մոռացվում կամ հիշվում են: «Հիշիր շաբաթ օրը» այդ կետում ներկա ճշմարտությունն է: Այնտեղ է, որ Տյուրոսի պոռնիկը հիշվում է: Այնտեղ է, որ Հայտնության մեջ Աստված հիշում է Բաբելոնի մեղքերը:

Եվ ես երկնքից մի ուրիշ ձայն լսեցի, որ ասում էր. «Ելե՛ք նրանից, իմ ժողովուրդ, որպեսզի նրա մեղքերի մասնակից չլինեք և նրա պատուհասներից չստանաք: Որովհետև նրա մեղքերը մինչև երկինք հասան, և Աստված հիշեց նրա անօրենությունները: Հատուցե՛ք նրան այնպես, ինչպես նա հատուցեց ձեզ, և նրա գործերի համեմատ կրկնակի՝ հատուցեք նրան. այն բաժակում, որով նա լցրել է, կրկնակի՝ լցրեք նրան»: Հայտնություն 18:4-6.

Հենց այնտեղ է, որ երեխաները, այսինքն՝ Լատդիկեական ադվենտիզմի մարգարեական վերջին սերունդը, կործանվում է: Հենց այնտեղ է, որ նրանք, ում Դանիելը կոչում է «անօրեններ», ցույց են տալիս, որ «մոռացել» էին Աստծո օրենքը, և Աստծո օրենքի այն մասը, որ նրանք մոռացել էին, Աստծո մարգարեական կանոններն կամ օրենքներն էին: Համատեքստը հստակորեն ցույց է տալիս, որ նրանք զուրկ են այն «գիտությունից», որը շատանում է, երբ Դանիելի գիրքը բացվում է: Դանիելը «իմաստուններին» հակադրում է «անօրեններին», իսկ Հիսուսը՝ «իմաստուն կույսերին»՝ «հիմար կույսերին»: Ամուսը նույն խավը ներկայացնում է որպես «գեղեցիկ կույսեր», որոնք անկարող են գտնել այն մարգարեական պատգամը, որ ներկայացված է արևելքով, հյուսիսով և ծովերով:

Ահա օրեր են գալիս, ասում է Տեր Աստվածը, երբ Ես սով պիտի ուղարկեմ երկրի վրա, ոչ թե հացի սով, և ոչ էլ ջրի ծարավ, այլ Տիրոջ խոսքերը լսելու սով. և նրանք պիտի թափառեն ծովից ծով, և հյուսիսից մինչև արևելք՝ պիտի վազեն այս ու այն կողմ՝ փնտրելու Տիրոջ խոսքը, բայց չեն գտնի այն: Այն օրը գեղեցիկ կույսերն ու երիտասարդ տղամարդիկ ծարավից պիտի հյուծվեն: Նրանք, որ երդվում են Սամարիայի մեղքով և ասում են. «Կենդանի է քո աստվածը, ո՛վ Դան», և. «Կենդանի է Բերսաբեի ճանապարհը», նրանք իսկ պիտի ընկնեն և այլևս երբեք վեր չկենան: Ամոս 8:11-14.

Այն պատգամը, որ նրանք չեն կարող գտնել, ներկայացված է նրանով, թե որտեղ են նրանք որոնում, երբ «ծովից ծով են թափառում, և հյուսիսից մինչև արևելք»: Ամոսն ասում է, որ այս «գեղեցիկ կույսերը» գտնվում են «սովի» մեջ՝ լսելու «Տիրոջ խոսքը», և որ «այն օրը պիտի վազվազեն այստեղից այնտեղ՝ Տիրոջ խոսքը փնտրելու, և պիտի չգտնեն այն»: Այն պատգամը, որ Դանիելի գրքից ապակնքվեց վերջի ժամանակում՝ 1989 թվականին, քառասուներորդ համարի, ինչպես նաև տասնամեկերորդ գլխի տասներորդ համարի կատարման մեջ, ամփոփված է տասնամեկերորդ գլխի վերջին երկու համարներում:

Բայց արևելքից և հյուսիսից եկող լուրերը պիտի խռովեցնեն նրան. ուստի նա պիտի դուրս գա մեծ կատաղությամբ՝ կործանելու և շատերին իսպառ բնաջնջելու համար: Եվ նա պիտի կանգնեցնի իր պալատի վրանները ծովերի միջև՝ փառավոր սուրբ լեռան վրա. սակայն նա պիտի հասնի իր վախճանին, և ոչ ոք պիտի չօգնի նրան: Դանիել 11:44, 45.

Յուդից գուրկ, հիմար, գեղեցիկ և ամբարիշտ կույսերը, արևելքի, հյուսիսի և ծովերի պատգամը, որոնք մերժեցին գիտությունը և Աստծո ուխտն ու Օրենքը, Աստծո կողմից հիշվում են կիրակնօրյա օրենքի ժամանակ: Տասից մինչև տասնհինգ համարներում ներկայացված են երեք պատերազմներ: Ես այս երեք պատերազմները բաժանում եմ երեք պատմությունների, սակայն միասին դիտարկելիս դրանք նաև մի գիծ են, որովհետև տասներորդ համարը բացում է «վերջի ժամանակը» և, հետևաբար, սկիզբ է դնում փորձության եռաստիճան գործընթացին:

Տասներորդ համարը կապված է Ղևտական քսանվեցի յոթ ժամանակների հետ, և հետևաբար՝ աղվենտիզմի հիմքերի ու Վիլյամ Միլլերի գործի հետ: Երեք քայլերից երկրորդ քայլը տեսողական փորձություն է, որը սկսվեց այն ժամանակ, երբ բացվեց տասնմեկերորդ համարի լույսը և ուկրաինական պատերազմը: Երկրորդ փորձությունը տեսողական է և ներկայացնում է փորձություն՝ կապված այն բանի հետ, թե որքանով ենք ընդունակ ճանաչելու ընթացիկ իրադարձությունները Աստծո մարգարեական Խոսքի լույսի ներքո: Երրորդ փորձությունը տասնհինգերորդ համարի Պանիումի ճակատամարտն է, որտեղ Սիմոն Բար-Յոննայի անունը փոխվեց Պետրոսի, և այսպիսով նշանավորվեց հարյուր քառասունչորս հազարի կնքումը՝ փորձաշրջանի փակվելուց անմիջապես առաջ՝ տասնվեցերորդ համարի կիրակնօրյա օրենքի ժամանակ:

Երբ մենք դիտարկում ենք Անտիոքոս Մագնուսի հայտնվելը տասներորդ, տասնմեկերորդ և տասնհինգերորդ համարներով ներկայացված երեք ճակատամարտերից յուրաքանչյուրում, մենք նաև տեսնում ենք իններորդից մինչև տասնվեցերորդ համարների պատմությունը՝ աստվածաշնչյան մարգարեության կեղծ մարգարեի վերելքն ու անկումը:

Մեկից չորս համարները նույնացնում են վիշապի իշխանության վերելքն ու անկումը: Ինը և տասը համարները նույնացնում են համապատասխանաբար 1798 և 1989 թվականները, և այդպիսով իննից տասնվեց համարները նույնացնում են սուտ մարգարեի վերելքն ու անկումը: Քառասունից քառասունհինգ համարները ներկայացնում են գազանի վերելքն ու անկումը: Ինը և տասը համարները նաև համընկնում են քառասուներորդ համարի «վախճանի ժամանակի» երկու կետերի հետ՝ 1798 և 1989 թվականներին:

Քույր Ուայթը մեզ հստակորեն տեղեկացնում է, որ «վախճանի ժամանակը» սխալ հասկանալը շփոթություն է առաջացնում այն հարցում, թե ուր պետք է կիրառել մարգարեությունները:

«Շատերն այսօր՝ 1897 թվականին, անում են նույն բանը, որովհետև փորձառություն չեն ունեցել այն փորձող պատգամի մեջ, որ ընդգրկված է առաջին, երկրորդ և երրորդ հրեշտակների պատգամներում: Կան մարդիկ, որոնք Սուրբ Գրքերը քննում են՝ ապացույց գտնելու համար, թե այս պատգամները դեռ ապագայում են: Նրանք ի մի են բերում պատգամների ճշմարտացիության վկայությունները, սակայն չեն տալիս դրանց պատշաճ տեղը մարգարեական պատմության մեջ: Ուստի այդպիսիք վտանգի մեջ են ժողովրդին մոլորեցնելու՝ պատգամների տեղորոշման հարցում: Նրանք չեն տեսնում և չեն հասկանում վախճանի ժամանակը, ոչ էլ՝ թե երբ պետք է տեղորոշել այդ պատգամները: Աստծո օրը գալիս է գաղտագողի քայլերով, բայց ենթադրյալ իմաստուն և մեծ մարդիկ շատախոսում են «բարձրագույն կրթության» մասին, որը, իրենց կարծիքով, սկիզբ է առնում սահմանափակ մարդկանցից: Նրանք չգիտեն Քրիստոսի գալստյան նշանները և ոչ էլ աշխարհի վախճանը»: Sermons and Talks, հատոր 1, 290.

Տասներորդ համարի թեման «վախճանի ժամանակն» է, և տասնմեկերորդ գլխում նշված են մի քանի «վախճանների ժամանակներ»: Եթե դուք «չեք տեսնում և հասկանում» տասնմեկերորդ գլխի «վախճանների ժամանակը», ապա չեք իմանա, թե երբ է պետք «տեղորոշել լուրերը»: Նա ասում է. «կան նրանք, ովքեր քննում են Սուրբ Գրքերը», և ինչպես բոլոր մարգարեների դեպքում, նրա խոսքերը ուղղված են վերջին օրերին, ուստի վերջին օրերում նրանք, ում նա նույնացնում է, մի դաս են, որ չեն հասկանում վախճանի ժամանակը, հետևաբար նրանք նաև Ամոսի «գեղանի կույսերն» են, որոնք ընկնում են և այլևս երբեք չեն վեր կենում:

Տասնմեկերորդ գլխի առաջին համարում Դարեհն ու Կյուրոսը միասին կանգնում են՝ նշանավորելու վախճանի ժամանակը 1989 թվականին: Երբ Պտղոմեոսը գնաց Բաբելոն և հյուսիսի թագավորին գերության մատնեց Եգիպտոսում մ.թ.ա. 246 թվականին՝ իր հերթին նախապատկերելով 1798 թվականը, ինչպես ներկայացված է յոթերորդից իններորդ համարներում, դա «վախճանի ժամանակ» էր: Տասներորդ համարը «վախճանի ժամանակն» է 1989 թվականին:

1798 թվականը Իսրայելի հյուսիսային թագավորության դեմ սփռման երկու հազար հինգ հարյուր քսան տարիների ավարտն է, որոնք սկսվել էին մ.թ.ա. 723 թվականին: Հազար երկու հարյուր վաթսուն տարի անց՝ 538 թվականին, պապականությունը տիրեց հազար երկու հարյուր վաթսուն տարի՝ մինչև 1798 թվականը: 1798 թվականը «վերջի ժամանակ» է, որովհետև այն յոթ ժամանակների, ինչպես նաև Դանիելի տասներկուերորդ գլխի հազար երկու հարյուր վաթսուն տարիների և հազար երկու հարյուր իննսուն տարիների ավարտն է: 1798 թվականը «վերջի ժամանակ» է, և, հետևաբար, 538 թվականը նույնպես «վերջի ժամանակ» է: 538 թվականը այն հազար երկու հարյուր վաթսուն տարիների ավարտն է, որոնց ընթացքում հեթանոսությունը ոտնակոխ էր անում Աստծո սրբաբանը և Նրա զորքը, ինչը նախորդեց պապականության՝ նույն գործը կատարելու նույն ժամանակամիջոցով:

538-ը ներկայացնում է պապականության զորացումն, և այդպիսով այն ներկայացնում է նաև պապականության զորացումը կրկին՝ Կիրակնօրյա օրենքի ժամանակ:

Կիրականօրյա օրենքը նույնականացնում է «վերջի ժամանակը»: Հետևաբար, տասնվեցերորդ համարը, ինչպես նաև առաջինը, յոթերորդից մինչև իններորդը և տասներորդ համարը, բոլորը նշանավորում են «վերջի ժամանակը»: Այս ճշմարտությունը պետք է հասկանան նրանք, ովքեր գիտեն, թե երբ պետք է տեղորոշել պատգամները: Պոմպեոսը կատարեց տասնվեցերորդ համարը, երբ գրավեց Երուսաղեմը: Նրան հաջորդեցին Հուլիոս Կեսարը, Օգոստոս Կեսարը և Տիբերիոս Կեսարը: Հիսուսի ծնունդը «վերջի ժամանակ» էր, և այն տեղի ունեցավ Օգոստոս Կեսարի ժամանակ:

Այն ժամանակ նրա տեղում պիտի ելնի հարկահան՝ թագավորության փառքի մեջ. բայց սակավ օրերից հետո պիտի կործանվի՝ ոչ բարկությամբ և ոչ էլ պատերազմով: Դանիել 11:20.

Քսաներորդ համարը հավելվում է տասնմեկերորդ գլխի «վախճանների ժամանակների» ցանկին, և այդպես է նաև Տիբերիոս Կեսարը, որը իշխում էր Քրիստոսի խաչելության ժամանակ:

Եվ նրա տեղում պիտի կանգնի մի արհամարհելի մարդ, որին թագավորության պատիվը չեն տա. բայց նա խաղաղությամբ պիտի գա և շողոքորթություններով պիտի ձեռք բերի թագավորությունը: Եվ հեղեղի զորքերով նրանք պիտի հեղեղվեն նրա առաջից և պիտի կործանվեն, այո՛, նաև ուխտի իշխանը: Դանիել 11:21, 22.

Խաչը կանգնած է այն մարգարեական շաբաթվա կենտրոնում, որը Քրիստոսը եկավ շատերի հետ հաստատելու:

Եվ նա պիտի հաստատի ուխտը շատերի հետ մեկ շաբաթով, և շաբաթվա կեսին պիտի դադարեցնի զոհը և ընծան, և պղծությունների տարածման պատճառով պիտի այն ամայի դարձնի՝ մինչև վախճանը, և այն, ինչ որոշված է, պիտի թափվի ամայացածի վրա: Դանիել 9:27.

Շաբաթվա կեսին մենք ունենք սկիզբ և ավարտ, քանի որ առաջին հազար երկու հարյուր վաթսույն օրերն ավարտվեցին հենց այնտեղ, որտեղ սկսվեցին հաջորդ հազար երկու հարյուր վաթսույն օրերը: Շաբաթը համընկնում է հյուսիսային թագավորության դեմ ցրման յոթ ժամանակների հետ, որոնք ներկայացնում էին թե՛ հեթանոսությունը, թե՛ պապականությունը՝ ոտնակոխ անելով սրբաբանը և զորքը:

Այն ժամանակ լսեցի, որ մի սուրբ խոսում էր. և մեկ այլ սուրբ ասաց այն որոշ սրբին, որ խոսում էր. «Մինչև ե՞րբ պիտի տևի տեսիլքը մշտական զոհաբերության և ամայացման հանցանքի մասին, որպեսզի թե՛ սրբաբանը և թե՛ զորքը ոտնակոխ լինեն»: Դանիել 8:13.

538 թվականը «վախճանի ժամանակ» է, և այն համընկնում է խաչի հետ, որը նույնպես մարգարեական մի ժամանակաշրջանի վախճանն է: 538 թվականը և խաչը տալիս են երկու վկաներ, որ մարգարեության թե՛ սկիզբը, թե՛ վախճանը մարգարեապես նշված են որպես «վախճանի ժամանակ»:

Քսանմեկերորդ և քսաներկուերորդ համարները, քսաներորդ համարը, տասնվեցերորդ համարը, տասներորդ համարը, յոթերորդից մինչև իններորդ համարները և առաջին համարը բոլորը նշում են «վախճանի ժամանակը»: Քսաներեքերորդ համարը մատնանշում է այն դաշինքը, որ մակաբայեցի հրեաները կնքեցին հեթանոսական Հռոմի հետ մ.թ.ա. 161-ից 158 թվականներին: Հասմոնյան տոհմի պատմությունը՝ նրանց առաջին ճակատամարտից մինչև նրանց ավարտը՝ մ.թ. 70 թվականին Երուսաղեմի կործանմամբ, ներկայացնում է Միացյալ Նահանգներում ուխտադրուժ բողոքականությունը, որը սկսվում է 1844 թվականին՝ ժամանակային մարգարեության ավարտին, և հետևաբար՝ «վախճանի ժամանակին», և ավարտվում է կիրակնօրյա օրենքի մոտ՝ ինչպես ներկայացված է մ.թ. 70 թվականով:

Քսաներեքերորդ համարը «վերջի ժամանակ» է նույնացնում մ.թ.ա. 167 թվականին՝ Մողեինի ճակատամարտի ժամանակ, ինչպես նաև մ.թ. 70 թվականին, որոնք համապատասխանաբար նախապատկերում են 1844 թվականը և կիրակնօրյա օրենքը: Քսաներեքերորդ համարը, քսանմեկերորդ և քսաներկուերորդ համարները, քսաներորդ համարը, տասնվեցերորդ համարը, տասներորդ համարը, յոթից մինչև իններորդ համարները և առաջին համարը բոլորը նշանավորում են «վերջի ժամանակը»:

Քսանչորսերորդ համարը մատնանշում է հեթանոսական Հռոմի երեք հարյուր վաթսունամյա գերիշխանությունը՝ այդպիսով թե՛ մ.թ.ա. 31 թվականին դրա սկիզբը, թե՛ 330 թվականին դրա ավարտը նշելով որպես «վախճանի ժամանակ»: Քսանյոթերորդ և քսանիններորդ համարները մատնանշում են թե՛ այդ ժամանակահատվածի սկիզբը, թե՛ ավարտը, ուստի քսանչորսերորդ համարը, քսանյոթերորդ համարը, քսանիններորդ համարը, քսաներեքերորդ համարը, քսանմեկերորդ և քսաներկուերորդ համարները, քսաներորդ համարը, տասնվեցերորդ համարը, տասներորդ համարը, յոթերորդից իններորդ համարները և առաջին համարը բոլորը նշում են «վախճանի ժամանակը»:

Երեսունմեկերորդ համարը մատնանշում է 538 թվականը, երբ տեղադրվեց ամայացնող պղծությունը, իսկ երեսունվեցերորդ և քառասուններորդ համարները 1798 թվականը մատնանշում են որպես «վախճանի ժամանակ»: Երեսունմեկերորդ համարում 538 թվականը և երեսունվեցերորդ ու քառասուններորդ համարներում 1798 թվականը, քսանյոթերորդ և քսանիններորդ համարները, քսանչորսերորդ համարը, քսաներեքերորդ համարը, քսանմեկերորդ և քսաներկուերորդ համարները, քսաներորդ համարը, տասնվեցերորդ համարը, տասներորդ համարը, յոթից մինչև իններորդ համարները և առաջին համարը—allն էլ մատնանշում են «վախճանի ժամանակը»:

«Վախճանի ժամանակը» նշվում է տասներեք անգամ մինչև քառասունմեկերորդ համարը, որը Կիրակնօրյա օրենքն է, և ևս մեկ «վախճանի ժամանակ», ինչպես նաև քառասունհինգերորդ համարը, երբ պապը հասնում է իր վախճանին՝ առանց որևէ մեկի օգնության: «Վախճանի ժամանակը» տասնհինգ անգամ տեղորոշվում է տասնմեկերորդ գլխում: Տասներորդ համարի թեման «վախճանի ժամանակն» է: Այն ներկայացնում է այն ճշմարտությունները, որոնք բացվում են հարյուր քառասունչորս հազարի կնքման ժամանակում:

Մենք կշարունակենք հաջորդ հոդվածում: